

καὶ ἐμεγάλυναν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καλλιεργοῦντες τὸ ἴδιον αὐτῶν λογικόν. Ἐὰν δὲ κάμμια γυνὴ δὲν ὑπῆρξεν ἐφάμιλλος τῶν περιφήμων τούτων ἀνδρῶν, εἶναι τοῦτο σφάλμα τῆς ἀνατροφῆς, ἢ τῆς φύσεως; 'Ο Καρρέπιος ἐγκωμίασε τὸ φιλοσοφικὸν πνεῦμα τῶν γυναικῶν. 'Ισως εὗμισκεν εἰς αὐτὰς τὴν παφῆνειαν, τὴν τάξιν καὶ τὴν μέθοδον; 'Ἄλλ' εὗμισκεν επίσης τὴν βάσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος, τὴν ἀμφιβολίαν, εὕμισκεν ἔκεινο τὸ υψηλὸν λογικὸν, τὸ δοποῖον βαδίζει, χωρὶς νὰ σκονδάπτῃ, καὶ μετρῷ δλα του τὰ βήματα; Τὸ διαπερασικόν δὲν ἔδομητικὸν αὐτῶν πνεῦμα δομᾶται ἄναπανέται ἔχει πλειστερα ἀναπτηδήματα ἢ ἀγῶνας. 'Ο, τι δὲν εἶδεν εἰς μίαν σιγμήν, ἢ δὲν τὸ βλέπει, ἢ ἀπαξιοῦ, ἢ ἀπελπίζεται νὰ τὸ ἴδῃ. Λένε εἶναι λοιπὸν παραδόξον τὸ νὰ μην ἔχωσιν αἱ γυναικες τὴν ἐπίμονον ἔκείνην βραδύτητα, ἢ μόνη ἀνερεύνῃ καὶ ἀπακαλύπτει τὰς μεγάλας ἀληθείας.

'Η φαντασία φαίνεται μᾶλλον τῆς φύσεως αὐτῶν πλεονέκτημα. Τῶν γυναικῶν ἡ φαντασία ἔχει τι μοναδικὸν καὶ παράδοξον. Τὰ πάντα ζωγραφίζονται εἰς αὐτὰς ζωηρότατα, αἱ εὐκίνητοι αὐτῶν αἰσθήσεις, διατρέχουσαι ταχέως πᾶν ἀντικείμενον, ἀντιλαμβάνονται τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀνυψώνται καὶ τὸ πνεῦμα εἴναι πάντοτε πλησίον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. 'Άλλα πρέπει νὰ ἴδωμεν, ὡς ποὺ ἡ φαντασία αὐτῇ, ἐφαρμοζομένη εἰς τὰς τέχνας, δύναται ν' ἀναπτύξῃ ἐν αὐταῖς τὸ προτέρημα τοῦ δημιουργεῖν καὶ τοῦ ἔξεικονίζειν τὰ πράγματα, ἔτι δὲ, ἐάν ἔχωσιν αὐταὶ την φαντασίαν τόσον ἰσχυράν, δόσον εὐκίνητον καὶ ζωηράν, καὶ ἐάν τὸ εἶδος αὐτῆς δὲν μετέκη ἀναγκαίως τῶν ἐνασχολήσεων, τῶν δρέξεων, τῶν ἥδονῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀδυναμιῶν, καὶ ἐάν, τέλος, τὰ νεῦρα αὐτῶν, ὡς τρυφερώτερα, φοβούμενα τὰς ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις, δὲν ζητῶσι γλυκυτέρας ἀρχὰς πρὸς ἀνάπτωσιν. 'Ο ἀνήρ, ἐνεργητικὸς πάντοτε, εἴναι ἐκτεθειμένος εἰς μεγάλας ταραχάς. 'Η φαντασία τοῦ ποιητοῦ τρέφεται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν δρέων, εἰς τὰ χείλη τῶν ἡφαιστίων κρατήρων, ἐπὶ τῶν θαλασσῶν, ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς μάχης, ἢ ἐν μέσῳ τῶν ἐρεπίων, καὶ ποτὲ δὲν αἰσθάνεται κάλλιον τὰς ἥδονικὰς καὶ τρυφερὰς ἴδεας, παρ' αὐτὸν ὑποεῖ μεγάλους κλονισμούς. 'Αἱ γυναικες διὰ τὴν καθεσηνίαν καὶ μαλακήν αὐτῶν ζωῆν, δοκιμάζουσαι δλιγότερον τὴν ἀντίθεσιν τοῦ ἥδεος καὶ τοῦ φοβεροῦ, δύνανται τάχα νὰ αἰσθανθῶσι καὶ νὰ ζωγραφίσωσι καὶ αὐτὸς τὸ εὐάρεσον, ὡς οἱ ἀνδρες, οἵτινες, ὁπτόμενοι εἰς τὰς ἐναντίκς ταύτας θέσεις, διαβαίνουσιν αἰφνηδίως ἀπὸ τοῦ ἐ-

νός αἰσθήματος εἰς τὸ ἄλλο; "Ισως ἡ φαντασία αὐτῶν, καὶ τοι ζωηρὰ, ὁμοιάζει κατοπτρον ἀντανακλῶν δλα, ἀλλὰ μηδὲν δημιουργοῦν.

'Έξ δλων τῶν παθῶν ὁ ἔρως εἶναι, τὸν ὅποιον αἱ γυναικες αἰοθάνονται καὶ ἐκφράζονται κάλλιον. 'Υπο δὲ τῶν ἄλλων παθῶν ἀσθετῶς πάσχουσι καὶ κατὰ συμπάθειαν. 'Ο ἔρως, ἀνήκων εἰς αὐτὰς, εἶναι τὸ θέλγηρον χρήματος τοῦ βίου αὐτῶν. Πρέπει λοιπὸν να ζωγραφίζωνται αὐτὸς μετὰ πλειοτέρας ἐπιτυχίας. 'Άλλ' ἐπειδὴ ὑποχρεοῦνται, ὡς ἐκ τῶν παθηκότων καὶ τῆς σιγολῆς τοῦ φύλου αὐτῶν, καὶ ως ἐκ τῆς ἐπιθυμίας χάριτος τινὸς, καθηδρυνούσης πᾶν τὸ περὶ αὐτὰς, εἰς τὸ νὰ ψύπτωσι μέρος τῶν ιδίων αἰσθημάτων, τὰ αἰσθήματα ταῦτα, ἀπίπτοτε σενοχωρούμενα, δεν πρέπει νὰ ἔξασθενται παρ' αὐταῖς κατ' ὀλίγον καὶ νὰ ἔχωσιν δλιγότεραν ἐνέργειαν παρὰ τὰ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες, τολμηροί καὶ ὑπερβολικοί πάντοτε ἀτιμαρχητοί, διδουσιν εἰς τὰ πάθη, δσοι βαθμὸν θέλουσι, καὶ τὰ ἰσχυροποιοῦνται μάλιστα, ἀναπτύσσοντες αὐτά. Καὶ ἡ μὲν ἐφήμερος σενοχωρία ἔξπτει τὰ πάθη, ἡ δὲ διασκῆτική τεκνώνται αὐτά, ἡ παντελῶς ἀποσύνεται.

'Οσον δὲ περὶ τοῦ πνεύματος τῆς τάξεως χρήματος, τὸ δοποῖον πατατάττει γεγονότα καὶ ἴδεας οὔτως, ὡς εὐθύνει τὴν κατηδραῖαν αὐτὰ, ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα τοῦτο μετέχει πολὺ τῆς ἔξεως καὶ τῆς μεθόδου, δὲν βλέπομεν, διὰ ποιον λόγον ἀμφότερα τὰ φύλα νὰ μην ἐπιτυχάνωσιν ἐπίσης κατὰ τοῦτο. 'Ἐν τοσούτῳ, δι' αὐτὴν τὴν πληθύν τῶν ἀναγκαίων γνώσεων, ἐξ ὧν παράγεται ἡ πολυμάθεια, πρέπει νὰ ἔξετάσωμεν, ἀν εἰς τὰς γυναικας ἡ ὑπερβολὴ τοῦ κόπου δὲν ἐπιφέρῃ τὴν ἀγδίαν.

: Τῷ δόντι λοιπὸν τὸ ἀνυπόμονον αὐτῶν, χρήματα τις ἐπιθυμία μεταβολῶν, μετέχουσα ἐφημέρων χρήματικῶν ἐντυπώσεων, δὲν συγχωρεῖ νὰ ἔξακολουθήσωσιν ἐπὶ πολὺ τὸ αὐτὸς εἶδος πτοινῆς, καὶ οὔτω ν' ἀποκτήσωσι βαθείας καὶ ἐκτεταμένας γνώσεις; Εἶναι γνωστὸν, δτι ὑπάρχουσιν ἰδιότητες τοῦ πνεύματος ἀποκλείσαις ἀλλήλας. 'Αδύνατον ἡ αὐτὴ κειδ, ἦτις κόπτει τὸν ἀδάμαντα, νὰ σκάπτῃ καὶ τὸ μεταλλείον.

(Ἀκολούθει.)

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ ΑΙ ΕΚΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Άριθ. 26.)

=:0:=

— Νομίζεις, Μελκούρε, εἶπεν ἡ Αρμαντίνη συνελθοῦσα, δτι τὸ τρομερὸν κακὸν, τὸ

δοποῖον σοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἀδελφή μου.... — Τί λέγεις, ώραία 'Αρμαντίνη; αὐτὴ ἔξ ἐναρτίας ἐπλήρωσεν δλας μου τὰς εὐχάς. — Τί ἀκούω, Μαρία, σὲ παρεκάλεσα μὲ φαίνεται... — Νὰ μὴ τὸν δεχθῶ διὰ σὲ, ἀλλὰ δι' ἐμαυτήν!.. — 'Α! ἀ! ἀ! εἶπεν ὁ Αἰμοντης, ὁ τρόπος εἶναι ἔξαιρειος. 'Ηπατήθημεν, ἀγαπητήν με τέκνουν· τὴν ἀδελφήν σου προτιμᾶς πρέπει νὰ ὑπομείνῃς καὶ νὰ δώῃς μετά χαρᾶς τὰ πρωτόκαλα σβ. — Λὲν εἶναι θυσία, εἶπεν ἡ 'Αρμαντίνη, ἐπειδὴ καὶ βεβαιόνει τὴν εὐτυχίαν τῆς Μαρίας. — Λὲν ἐπόσμενον δλιγόθερον ἀπὸ σὲ, ὑπέλαβεν ὁ Μελκούρος, οὐ λαμβάνω πρὸ καιροῦ μεγίσην ἥδονήν, προσφέρων εἰς σὲ τὸ γλυκὺ τῆς ἀδελφῆς μου δνομα. 'Αλλ' ἐπειδὴ τὰ πάντα φαινονται συνεργούντα εἰς τὰς εὐχάς μου, νὰ τολμήσω τὰς σᾶς παρακαλέσω διὰ νὰ τὰς πληρώσετε, ταχύνοντες τὴν εὐτυχεσέραν τῆς ζωῆς μου ἥμέραν; Τὰ καθήκοντα, εἰς τὰ δόποια μὲ καθυποβάλλει ὁ βαθμὸς, τὸν ὄποιον κατεδέχθησαν νὰ με δώσωσιν, ἐνδέχεται ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην ειγυμήν, νὰ μὲ ὑποχρεώσωσιν εἰς μεγάλην ἀπεσίαν· καὶ ἀν μέλλω ἀπὸ τὴν ὁγάπην με Μαρίαν νὰ χωρισθῶ, πρέπει νὰ φέρω τούλαχισον τὸ δνομα τοῦ νυμφίου της. — Νὰ χωρισθῶμεν, λέγεις, τοτε πλέον δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ σὲ ἀκολουθήσω; — Καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ Αἰμοντης, ἡ προῖκα εἶναι ἔτοιμος· τὴν κυριακὴν ἡ κήρυξις· καὶ ὁ γάμος εἰς ὅκτω ἥμέρας. Λὲν ἀρκεῖ; — Εἶναι ταχύτερον παρ' ὅτι ἐτόλμων νὰ ἐλπίζω ἀλλ' ἵσως ἡ ἀγαπητή μου εὐδοῃ, δτι αὐτὴ ἡ ἀργοπορία... — Τρέμω πολλὰ μήπως προσαχθῆσαι ἡ άναχωρήσης. — Τὴν πέμπτην λοιπὸν, περιπόθητε γαμβρόε! "Ἐχομεν διὰ τὰς ἔτοιμασίας καιρὸν· πίσευσόν μοι, δτι ἡ ἥμέρα ἔκεινη θέλ' εἰσθαι ἐκ τῶν ωραιοτέρων τῆς ζωῆς μου.

Τὴν ἥμέραν τοῦ γάμου δλος τοῦ Αἰμοντεὸν οὐκοὶς ἀνήκει ἀπὸ τῆς ζωηροτέρας χαρᾶς τὰς ψραγάς. 'Ο γάμος ὑπῆρξε λαμπρὸς καὶ συντεθεμένος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους τῶν δνο συζύγων. 'Η Μαρία ἐφάνη πλέον εὐγενῆς, πλέον παρὰ ποτὲ θελκτική, καὶ ἥνωσεν δλων τὰς ψήφους, ἡ δὲ 'Αρμαντίνη, τὴν ὄποιαν ἡ φυσική τῆς ἀγαθότης ἐμπόδισε τὸν παραμικρὸν νὰ συλλάβῃ φθόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀδελφῆς της, ἔδωκε πάλιν εἰς τὰς συνήθεις οἰήσεις της, καὶ ἐβλεπεν εἰς τὰς ἀπλάς προσφοράς, τὰς ὄποιας πρὸς αὐτὴν ὡς ἀδελφήν τῆς νυμφευθείσης ἐπρόσφερορ, νέον ἀποτέλεσμα τῆς δυνάμεως, τὴν ὄποιαν ἐφαντάζετο, δτι εἰς δλῶν ἐνεργεῖ τὰς καρδίας. Αὐτὴ ἡ ἀπάτη ηὑξήνθη ἀκόμη εἰς τὸν χορὸν, δςις τὴν ωραίαν αὐτὴν ἔτελειώσεν ἥμέραν. "Ολοι οἱ νεανίσκοι

οἵτινες εἰς τὴν συναναρροφὴν τοῦ Λουμόντου ἐσύχναζον, εὐρέθησαν τότε ἥνωμένοι. Πολλοὶ ἔξ αὐτῶν, οἵτινες μὲ τὰς γελοιώδεις τῆς 'Αρμαντίνης ἥρεσκοντο οἰήσεις, παρετήρουν τὴν θέσιν τῆς ωραίας οἰηματικῆς, ἥτις μὲ χαμηλωμένους ὀφθαλμοὺς, καὶ μόλις ἀποκριμένη, κατεδικάζετο τρόπον τινὰ, εἰς σιωπὴν καὶ ἀκινησίαν, οἴκτερονσα δσους τὴν περιεκτικούν· καὶ δὲν ἥρεσεν εἰς κάνενα, φοβουμένη μήπως εἰς δλον τὸν κόσμον ἀφέσκη.

Τελευταῖον ὁ χρόνος ἥρχισε συντεθεμένος ἀπὸ τὴν νυμφευθείσαν, καὶ τὸν νυμφίον της, ἀπὸ τὴν 'Αρμαντίνην, ἀπὸ δνο συγγενεῖς νεανίδας πολλὰ ωραίας, καὶ ἀπὸ τρεῖς ἐκ τῆς ὁμηρύνεως νεανίσκους, ἐκλεχθέντας ἀπὸ τὸν Λουμόντην, ὃς φιλούσι τοῦ Μελκούρου, καὶ ἔξεχοντας εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Εἰς τὸ πρῶτον τοῦ χοροῦ σχῆμα παρατηρεῖ ἡ 'Αρμαντίνη δτι ὁ συγχροευτής της ἀποφεύγει νὰ τῆς δύση τὴν κείσαν. Αὐτὸ τὸ παράξενον πρᾶγμα, τὸ δόποιον ἀναμφιβόλως ἥθελε πληγώσει πᾶσαι ἄλλην, τὴν ἐπιλήσται κατ' ἀρχὰς ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ συγχροευτής ἀκολεύει, ἐνεργῶν ὀσαύτως, τῆς οἰηματικῆς ἡ φιλαντία τὴν ἔκαμε νὰ πιεσύση παρευθὺς, δτι εἶναι ἀπὸ φρόνησιν, καὶ διὰ νὰ μήν ἔγγιση κεῖσα, τὴν ὄποιαν δὲν ἥπτιζε ποτε νὰ λάβῃ. Εἰς τὸ δεύτερον σχῆμα δὲν δοκιμάζει δλιγόθερον ἡ 'Αρμαντίνη θαυμασμὸν, βλέπεσσα τὸν συγχροευτήν της, δςις δτον δ καλλίτερος χοροευτής, νὰ ταράσσηται χρείων μ' αὐτῇ, νὰ πλανᾶται, νὰ χάνῃ τὸν ὄνθιμὸν, καὶ νὰ συγχέῃ τὸν χορόν. — Τί ἔχεις λοιπὸν Κάρολε; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Μελκούρος. — Τίποτε, φύλε μου, ἀποκίνεται αὐτὸς, βαθέως σενάξας. — "Άλλο πάλιν θῦμα! λέγει καθ' έστητην ἡ 'Αρμαντίνη ἐὰν ἀκολουθῇ οὕτω, θέλω βιασθῆ νὰ παραστήσω τὸν χορόν. " "Ο εἰς τὰ δεξιά τῆς εὐδύσικομενος νεανίσκος τελευταῖον, βιαζόμενος νὰ τῆς δύση τὴν κείσα, οὐ πάμων τὴν μεγάλην τοῦ χοροῦ σειρὰν, ἴσαται αἰφνηδίως· ἡ ζωηροτέρα μεταβολὴ ζωγραφεῖται εἰς τὸ πρόσωπόν του, δθεν παρακαλεῖ ἔνα τῶν φίλων του νὰ τελειώσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν χορόν. " — Ενχλήθης ἵωας, Γεροκούρε; τὸν ἔφωτα παρευθὺς ἡ Μαρία. — Λὲν εἶναι τίποτε, κυρία, δὲν εἶναι τίποτε· ἥσθάνθην αἰφνηδίως τοιοῦτον θάμβος... 'Αρχίζει τώρα ν' ἀφανίζηται. — 'Ιδού πολλὰ εὐτυχής χορός! ἐφώναξεν γελῶν ὁ Αἰμοντης. 'Η δὲ 'Αρμαντίνη πεπεισμένη δτι αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη αἰτία, ἐλυπεῖτο εἰλικρινῶς διὰ τὴν δύναμιν τῶν χαρώτων της. 'Η ἀγαθὴ καὶ καλὴ Μαρία δὲν ὑπῆρξεν δλιγόθερον παρὰ τὴν ἀδελφήν της εύπιεος. Καὶ δὲν Μελκούρος διά τινων σημείων, τὰ δόποια πρὸς ἀλλήλους οἱ χο-

φευταὶ ἔκαμνον, ἵσοχάσθη ὅτι ἐσυμφώνησαν
νὰ εὐφρανθῶσι μὲ βλάβην τῆς γυναικαδελ-
φῆς του. Ἀφοῦ δὲ χροὸς ἑτελίωπει, ἥλθεν ἡ Ἀρ-
μαντίνη νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς νυμφευθεί-
σης, καὶ ἐφανέρωσε πρὸς αὐτὴν τὴν οὐγχυσιν
τὴν ὅποιαν ἐλάμβανε, τοιοῦτον προξενοῦσα
ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς αὐτὴν πλησιάζοντας.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΥΠΟ ΙΩΝΑ ΚΙΓΓ.

Ἢ Πανδώρα, Ἐλληνικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα
ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, ἀπαντᾷ εἰς τὸ βλασφημον
τοῦτο βιβλίδιον ἐν ὀλγοῖς, ἀλλ' ἀπαθέστατα καὶ
σοφώτατα, καὶ ἐκ τῶν γραφομένων ἀποδεικνύει ὅτι
μάτην μοχθεῖ ὁ εἰρημένος ψευδαπόστολος νὰ ἐνσπείρῃ
εἰς τὰς Ἐλληνικὰς καρδίας αἰσθήματα αἰρετικά. Με-
ταφέρομεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Μέλισσαν τὴν
ώραταν ταύτην διατριβὴν συνιστῶντες αὐτὴν εἰς τοὺς
ἀναγνώστας μας ὡς καταλληλοτάτην εἰς τὴν περί-
στασιν ταύτην.

» Εἰς τοῦτον τὸν πεπλανημένον κό-
σμον ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἀλήθεια; ἐρωτᾷ
» ὁ συγγραφεὺς ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ προοιμίου
» του. Περὶ τούτου δὲν νομίζομεν ἡμεῖς αὐτοὺς κε-
» κλημένους νὰ τῷ ἀποκριθῶμεν. Περὶ ἐνὸς ὅμως
» δυνάμεθα νὰ τὸν βεβαιώσωμεν, ὅτι καὶ ἀνὴ ἀλή-
» θεια εύρισκεται ὅλη εἰς τὸ βιβλιάριον του, καὶ ἀν
» οἱ Ἐλληνες διατελῶμεν κυλινδούμενοι ὅλοι εἰς τὸ
» ψεῦδος, τοιαύτη εἶναι ἡ πώρωσις ἡμῶν, ὥστε θέ-
» λομεν ἐμμείνει εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ θέλομεν ἀποκρού-
» σει τὴν ἀλήθειαν τοῦ βιβλίου τοῦ Κ. Κίγγ. Δέγει
» ίσως σοφώτατα πράγματα ἀλλὰ, ἀς μῆς πιστεύσῃ,
» τὰ λέγει εἰς ὃτα οὐκ ἀκούντων καὶ οὐδέποτε ἀ-
» κουσόντων. Άν διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν πραγματείαν
» του ἐδαπάνησεν, ἡ ἄντις ἐταιρία τῷ προκατέλκ-
» θεν, κριμα εἰς τὴν δαπάνην των, ἐπὶ ματαίῳ ἐ-
» ζημιώθησαν. Τὸ βιβλίον του δὲ, τι δῆποτε καὶ ἀν
» λέγη, εἶναι δι' ἡμᾶς χαρτίον ἀγραφόν. Ίσως ἐξ
» ἀβελτηρίας ἀποχρούομεν οὓς παραθέτει ἡμῖν μαρ-
» γαρίτας. Άλλ' εἰς τὴν ἀβελτηρίαν ταύτην ἔχου-
» σιν ἀπόφασιν νὰ ἐμμείνωσιν οἱ Ἐλληνες, καὶ θά
» ἐμμείνωσιν.

» Ο Κ. Κίγγ θμως δὲν λέγει ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι
» εἰς τὸ βιβλίον του, ἀλλ' εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς.
» Εἰς τοῦτο ἔχει δίκαιον μέγα. Τῷ ὑπενθυμίζομεν
» θμως ὅτι τῶν ἀληθειῶν τῆς γραφῆς κατεχράσθη
» τοσοῦτον ἡ ἀνθρωπίνη σοφιστικότης, ὥστε εἰς αὐ-

» τῶν ἡντλησαν τὰ δόπλα καὶ τὰς ἀργάς των ὅλα,
» καὶ τὰ πλέον ἀντίθετα γριστιανικά δόγματα, τὰ
» ὀρθότερα ὡς καὶ τὰ μᾶλλον ἐσφαλμένα, καὶ αὐτὸ
» τὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ βιβλιαρίου. Τὸ καθ' ἡ-
» μᾶς ἔχομεν τὴν ἀδιόρθωτον ἀδύναμιαν νὰ πιστεύ-
» ωμεν τὸ ἡμέτερον ὡς τὸ μόνον ὅρθον, τὸ μόνον
» συνεπὲς, τὸ μόνον οὐδὲ διάτα τα μεταβαλόν ἐκ τῆς
» ἀρχαίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, τὸ μόνον τέλος
» πάσης συζητήσεως κρείττον καὶ τὴν κακίαν ἔχο-
» μεν οὐδὲ εἰς συζητήσιν νὰ ἔλθωμεν μετ' οὐδενὸς
» περὶ τούτου, καὶ τὴν ἀκρ.σίαν ἀκόμητ νὰ μὴ φθο-
» νῶμεν τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεως τῶν ὅμοδόζων τοῦ
» συγγραφέως ἐκκλησιῶν, ἡτις κατεκερμάτισεν αὐτὰς
» εἰς μυρίας ἀντιπάλους δόξας, καὶ τοῖς ἀφήρεσε τὴν
» ἐνότητα ἡ ἀπατεῖ ἡ ιδέα τῆς Ἐκκλησίας.
» Πρεσβεύομεν δὲ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ παραδεδεγ-
» μένα, γνωρίζοντες ὅτι ἡ ἀσθένεια καὶ δοκησιοφία
» τοῦ ἀνθρωπίου νοὸς ἐπὶ πραγμάτων ἀνωτέρων τῆς
» ἐρεύνης αὐτοῦ, πολλάκις τὸν ἐκρήμνισαν εἰς αὐτῆς
» τῆς ψεύτιας τὴν ἀβύσσον.

» Ο Κ. Κίγγ ἀπατᾶται φρονῶν ὅτι τὰ συγγένη
» κατ' αὐτοῦ δόπλα τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἀνατολικῆς
» ἐκκλησίας εἰναι αἱ ὕβρεις, τὰ ἀναθέματα καὶ οἱ ἀ-
» φορισμοί. Τὸ δόπλον τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας
» καὶ ὅλου αὐτῆς τοῦ πληρώματος κατὰ τῶν ἐντε-
» λῶς ματαίων ἀγώνων του ἦτον, εἶναι εἰς τὴν πε-
» ρίστασιν ταύτην, καὶ θέλει εἰσθαι διηνεκῶς, Ἡ
» ΆΔΙΑΦΟΡΙΑ. »

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΩΣ.

Κωνσταντίνος ὁ Μέγας, θέλων νὰ μετα-
τοίσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν καθέδραν ἀπὸ τὴν Ρώ-
μην, ἔκτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς θέσιν κατα-
ληπτοτάτην τὸ πάλαι Βυζάντιον. Καὶ ἡσαν μὲν καὶ
ἄλλαι αἰτίαι αἴτιες τὸν ἐκίνησαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ
πρὸ πάντων ὁ λόγος τοῦ νὰ στήσῃ τὸν αὐτοκρατορί-
κὸν θρόνον εἰς πόλιν, οὗπου ἡ ἐπικρατετέρα θρησκεία
νὰ ἦναι ἡ Χριστιανική.

Κωνσταντίνον τὸν Μέγαν διαδέχονται οἱ τρεῖς
υἱοί του, Κωνσταντῖνος Β'. Κωνστάντιος καὶ Κών-
στας (337). Καὶ ὁ μὲν Κωνσταντῖνος πολεμῶν
μετὰ τοῦ Κώνσταντος διὰ τὴν Αφρικὴν, ἔθαντος,
οἱ δὲ ἄλλοι δύο διεμοιράσθησαν τὴν αὐτοκρατορίαν,
καὶ ὁ μὲν Κωνστάντιος ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπο-
λιν καὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη, ὁ δὲ Κώνστας τὴν Ρώ-
μην καὶ τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας. Ο Κωνστάντιος τοιού-
τον τὰ τοῦ Αρείου, ἐπροξένησε μεγάλα κκαὶ εἰς
τοὺς ὄρθιοδόζους, φερθεὶς κατ' αὐτῶν, ὡς οἱ αὐτοκράτ-
τορες τῆς Ρώμης κατὰ τῶν Χριστιανῶν γενικῶς.
Τὸν Κωνστάντιον δικάιεται ὁ ἔξαδελφός του Ιου-